

[מתוך "האמנה הפלסטינית ומשמעותה" מאת פרופ' יהושע הרכבי, ירושלים, פברואר 1971]

האמנה הפלסטינית

1968

שם האמנה

אמנה זו תיקרא "האמנה הלאומית הפלסטינית" (אלמית'אק אלוטני אלפלסטיני).

סעיף ראשון:

פלסטין היא מולדת העם הערבי הפלסטיני והיא חלק אינטגרלי (בלתי נפרד) מהמולדת הערבית הגדולה, והעם הפלסטיני הוא חלק מן האומה הערבית.

סעיף שני:

פלסטין בגבולותיה כפי שהיו בתקופת המנדט הבריטי היא יחידה טריטוריאלית אינטגרלית.

סעיף שלישי:

העם הערבי הפלסטיני הוא בעל הזכות החוקית במולדתו והוא יגדיר את עצמו אחר שיסתיים שחרור מולדתו בהתאם לרצונו ואך ורק לרצונו ובחירתו.

סעיף רביעי:

אישיות הפלסטינית היא תכונה שורשית מתמידה שאינה פגה, והיא עוברת מן האבות אל הבנים; הכיבוש הציוני ופיזור העם הערבי הפלסטיני כתוצאה מהשואות שבאו עליו אינם פוגעים באישיותו ובשייכותו הפלסטינית ואינם שוללים אותו.

סעיף חמישי:

הפלסטינים הם האזרחים הערבים אשר שכנו משכן קבע בפלסטין עד שנת 1947, אחת היא אם הוצאו ממנו או נשארו בה. כל מי שנולד לאב ערבי פלסטיני אחרי תאריך זה בתוך פלסטין או מחוצה לה הוא פלסטיני.

סעיף שישי:

היהודים אשר שכנו משכן קבע בפלסטין עד תחילת הפלישה הציונית לתוכה ייחשבו פלסטינים.

סעיף שביעי:

השייכות הפלסטינית והקשר לפלסטין, החומרי, הרוחני וההיסטורי, הם עובדות קבועות. חינוך הפרט הפלסטיני חינוך ערבי-מהפכני ונקיטה בכל האמצעים ליצירת תודעה לאומית אצל הפלסטיני,

השכלתו כדי שיכיר את מולדתו הכרה עמוקה - רוחנית וחומרית, והכשרתו למאבק המזויין ולהקרבת רכושו וחיייו למען החזרת מולדתו עד לשחרורה - הם חובה לאומית.

סעיף שמיני :

השלב (הנוכחי) אשר העם הערבי והפלסטיני חי אותו, הוא שלב המאבק הלאומי לשחרור פלסטין, משום כך, הסתירות בין הכוחות הלאומיים הפלסטינים הם מסוג הסתירות המשניות אשר יש צורך לעצור בעדן למען הסתירה היסודית שבין הציונות והאימפריאליזם מצד אחד, לעם הערבי הפלסטיני מן הצד השני. על יסוד זה מהווים ההמונים הפלסטינים בארץ הכבושה או בגולה ארגונים כפרטים, חזית לאומית אחת הפועלת להחזרת פלסטין ולשחרורה במאבק המזויין.

סעיף תשיעי :

המאבק המזויין הוא הדרך היחידה לשחרור פלסטין ולכן, הוא אסטרטגיה ולא טקטיקה. העם הפלסטיני מאשר את החלטתו הנחושה, המוחלטת והעומדת - להמשיך במאבק המזויין ולהתקדם לקראת המהפכה העממית המזויינת לשחרור-מולדתו, ולחזור אליה, לשמור על זכותו לחיות בה חיים טבעיים, ועל קיום זכותו להגדרה עצמית, ולריבונות עליה.

סעיף עשירי :

הפעולה הפיזיאלית מהווה את הגרעין של מלחמת השחרור העממית-הפלסטינית והדבר יחייב את הסלמתה, את הרחבתה, את ההגנה עליה ואת גיוס כל היכולת הפלסטינית במסת-אדם ובמדע, את ארגונים ואת שיתופם במהפכה הפלסטינית המזויינת, ואת מימוש המיזוג המאבקי-הלאומי בין הקבוצות השונות של העם הערבי הפלסטיני לבין ההמון הערבי (בארצות ערב) כדי לערוב להתמדת המהפכה, להתרחבותה ולנצחונה.

סעיף אחד-עשר :

לפלסטינים תהיינה שלוש סיסמאות: האיחוד הלאומי, הגיוס הלאומי והשחרור.

סעיף שנים-עשר :

העם הערבי הפלסטיני מאמין באיחוד הערבי, והוא מאמין כי כדי למלא את תפקידו במימוש, עליו, בשלב זה של מאבקו הלאומי, לשמור על אישיותו הפלסטינית ועל המרכיבים אותה, להגביר את המודעות לגבי מציאותה ולדחות את כל התכניות העלולות להטמיעה או להחלישה.

סעיף שלושה-עשר :

האיחוד הערבי ושחרור פלסטין הם שתי מטרות המשלימות זו את זו אשר האחת מהן מכינה את הדרך למימוש השניה. שכן האיחוד הערבי מוביל לשחרור פלסטין, ושחרור פלסטין מוביל לאיחוד. הפעולה לקראת שתי מטרות אלה הולכת יד ביד.

סעיף ארבעה-עשר:

גורל האומה הערבית, יתירה מזו, עצם הקיום הערבי תלוי בגורל הבעיה הפלסטינית ומקשר זה נובע המאמץ של האומה הערבית ועמלה לשחרור פלסטין. העם הפלסטיני ישא בתפקידו החלוצי למימוש מטרה לאומית קדושה זו.

סעיף חמישה-עשר:

שחרור פלסטין מבחינה ערבית הוא חובה לאומית כדי להדוף מהמולדת הערבית הגדולה את הפלישה הציונית והאימפריאליסטית ולטהר את פלסטין מהקיום הציוני. האחריות השלמה לכך נופלת על האומה הערבית, עמים וממשלות כאחד, ובראשם העם הערבי הפלסטיני. לשם כך, על האומה הערבית לגייס את כל יכולתה, הצבאית, האנושית, החומרית והרוחנית, כדי להשתתף השתתפות פעילה עם העם הערבי הפלסטיני בשחרור פלסטין, ובמיוחד עליה, בשלב הקיים כיום של המהפכה הפלסטינית המזויינת, לתת בלי חסוך ולהגיש לעם הערבי הפלסטיני כל עזרה וכל תמיכה חומרית ואנושית, ולהעמיד לרשותו את כל האמצעים והאפשרויות אשר תאפשרנה לו להתמיד במילוי תפקידו החלוצי ולהמשיך במהפכתו המזויינת עד לשחרור מולדתו.

סעיף שישה-עשר:

מבחינה רוחנית, שחרור פלסטין יעניק לארץ הקדושה אווירת שלווה ונחת שבצילה יישמרו כל המקומות הקדושים, ויבטיח את חופש הפולחן והביקור לכולם בלי הבחנה או הפליה של גזע, צבע, לשון או דת. משום כך מייחלים הפלסטינים לסיוע כל הכוחות הרוחניים בעולם.

סעיף שבעה-עשר:

מבחינה אנושית יחזיר שחרור פלסטין לאדם הפלסטיני את כבודו, תפארתו וחירותו. אי-לכך מצפה העם הערבי הפלסטיני, לתמיכת המאמינים בעולם, בכבוד האדם ובחירותו.

סעיף שמונה-עשר:

שחרור פלסטין מבחינה בינלאומית הוא פעולה הגנתית המתחייבת מצרכי ההגנה העצמית. לכן, העם הערבי הפלסטיני החפץ לקיים יחסי ידידות עם כל העמים, מצפה לתמיכתן של המדינות שוחרות החירות, הצדק והשלום, בהחזרת המצב החוקי לפלסטין ובהשכנת בטחון ושלוש בה, ולאפשר לקהילה לקיים ריבונות לאומית וחירות לאומית.

סעיף תשעה-עשר:

חלוקת פלסטין משנת 1947 והקמת ישראל בטלות מיסודן, אחת היא כמה התמידה, משום שהן נוגדות את רצון העם הערבי הפלסטיני ואת זכותו הטבעית למולדתו, ומשום שהן סותרות את העקרונות הכלולים במגילת האומות המאוחדות ובראשן זכות ההגדרה העצמית.

סעיף עשרים:

הצהרת בלפור ונוסח המנדט ומה שנבע מהם יחשבו בטלים. טענות הקשר ההיסטורי או הרוחני של היהודי לפלסטין אינן עולות בקנה אחד עם אמיתות ההיסטוריה, או עם מרכיבי המדינה במשמעותם האמיתית, היהדות, כדת שמימית (היינו של התגלות) אינה לאומיות בעלת מציאות עצמית, וכמו כן אין היהודים עם אחד, שלו אישיותו העצמית, אלא הם אזרחים במדינות שבהן הם מצויים.

סעיף עשרים-ואחד:

בבטאו את עצמותו במהפכה הפלסטינית המזויינת, דוחה העם הערבי הפלסטיני את כל הפתרונות שהם תחליף לשחרור פלסטין בשלמותה, ודוחה את כל התכניות שמטרתן חיסול הבעיה הפלסטינית או בינאומה.

סעיף עשרים-ושנים:

הציונות היא תנועה מדינית הקשורה קשר אורגני באימפריאליזם העולמי והיא עוינת לכל תנועות השחרור והקידמה בעולם. היא, תנועה גזענית קנאית בהוויתה; תוקפנית, התפשטותית-התיישבותית במטרותיה; היא פשיסטית-נאצית באמצעה. ישראל היא מכשיר התנועה הציונית ובסיס אנושי (בכוח אדם) וגיאוגרפי לאימפריאליזם העולמי. היא משמשת נקודת התבססות וקפיצה, כדי להלום בתקוות האומה הערבית לשחרור, לאיחוד ולקידמה.

סעיף עשרים-ושלושה:

דרישות הביטחון, השלום וצרכי האמת והצדק דורשים מן המדינות כולן, החפצות לשמור על קשרי ידידות בין העמים ועל קיום הנאמנות של האזרחים לארצות מולדתם, לראות את הציונות כתנועה בלתי חוקית ולאסור על קיומה ועל פעילותה.

סעיף עשרים-וארבעה:

העם הערבי הפלסטיני מאמין בעקרונות הצדק, החירות, הריבונות, ההגדרה העצמית, הכבוד האנושי ובזכויות העמים להנות מהם.

סעיף עשרים-וחמישה:

לשם מימוש מטרות האמנה ועקרונותיה, ישא "ארגון השחרור הפלסטיני" בתפקידו המלא בשחרור פלסטין.

סעיף עשרים-ושישה:

ארגון השחרור הפלסטיני המגלם את כוחות המהפכה הפלסטינית אחראי לתנועת העם הערבי הפלסטיני במאבקו להחזרת מולדתו ושחרורה, החזרה אליה, וקיום בה של זכות ההגדרה העצמית. אחריות זו חלה בכל התחומים: הצבאי, המדיני והכספי, ככל שתחייב בעיית פלסטין, בשתי הרמות, הערבית והבינלאומית.

סעיף עשרים-ושבעה:

ארגון השחרור הפלסטיני ישתף פעולה עם כל מדינות ערב, כל אחת לפי אפשרויותיה; ידבק בחובת הניטרליות לגבי מה שביניהן, לאור צרכי מערכת השחרור, ועל יסוד זה, לא יתערב בענייני הפנים של איזו מדינה ערבית שהיא.

סעיף עשרים-ושמונה:

העם הערבי הפלסטיני מדגיש את שורשיות מהפיכתו הלאומית ואת עצמאותה והוא דוחה את כל צורות ההתערבות, האפורופסות והגרוריות.

סעיף עשרים-ותשעה:

העם הערבי הפלסטיני הוא בעל הזכות הראשון והמקורי בשחרור פלסטין ובהחזרת מולדתו והוא יקבע את עמדתו לגבי כל המדינות והכוחות על יסוד עמדותיהם לגבי בעיית פלסטין ומידת תמיכתם בו ובמהפכתו למימוש מטרותיו.

סעיף שלושים:

הלוחמים ונושאי הנשק במערכת השחרור הם גרעין הצבא הערבי שיהווה את זרוע המגן של הישגי העם הערבי הפלסטיני.

סעיף שלושים-ואחד:

לארגון השחרור הפלסטיני יהיה דגל, שבועה והמנון שייקבעו בהתאם להסדר מיוחד.

סעיף שלושים-ושנים:

לאמנה זו יסופחו חוקי-יסוד של ארגון השחרור הפלסטיני שתקבענה בהם צורת הרכבת הארגון, וועדותיו, מוסדותיו, משימותיהם והחובות המוטלות עליהם בהתאם לאמנה זו.

סעיף שלושים-ושלושה:

האמנה לא תתוקן אלא ברוב של שני שלישים של כלל חברי המועצה הלאומית לארגון השחרור הפלסטיני במושב מיוחד אשר יכונס למטרה זו.